

Sygn. akt I CSK 751/14

POSTANOWIENIE

Dnia 26 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób
Niepełnosprawnych w W.

przeciwko J. J. i G. J.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 26 maja 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie

z dnia 28 października 2013 r., sygn. akt VI ACa 911/13,

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 1800 (jeden
tysiąc osiemset) złotych tytułem kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

W sprawie nie występuje żadna z przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., choć skarżący odwołał się do istotnego zagadnienia prawnego oraz oczywistej zasadności skargi.

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga sformułowania tego zagadnienia oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono ważne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05 niepubl, z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243 i z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07 oraz z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl.). Ponadto prawidłowo sformułowane zagadnienie musi być sformułowane ogólnie w tym

sensie, że nie może chodzić w nim o sposób rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2004 r., II CZ 94/04, niepubl.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100).

Nie można - jak uczynił to skarżący - z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepubl.).

Postawione w skardze kasacyjnej „pytanie”, czy zawarta przez strony umowa jest umową nazwaną, czy umową nienazwaną, jak trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną nie spełnia wskazanych wymagań, gdyż nie przesądzało ono kwestii, czy jest to umowa rezultatu, czy starannego działania. Oceniając jej charakter Sąd Apelacyjny kierował się wykładnią prawa zawartą w zapadłym już w tej sprawie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 maja 2013 r., I CSK 403/12. W wyroku tym Sąd Najwyższy wyraźnie zasygnalizował, że wątpliwość budzi trafność stanowiska, że treścią zobowiązania skarżących było osiągnięcie tzw. rezultatów twardych, polegających na przeprowadzeniu zajęć psychologiczno zawodowych dla 502 osób o znacznym i umiarkowanym stopniu niesprawności, spowodowaniu wzrostu zatrudnienia o 38 osób oraz, że wskazane liczby były konkretnym wskaźnikiem do osiągnięcia przez pozwanych i wreszcie, iż uzyskana dotacja powinna być rozliczona w takim stosunku, w jakim pozostaje liczba osób objętych szkoleniem do liczby założonej w umowie. W istocie więc Sąd Apelacyjny, oceniając charakter spornej umowy kierował się tym poglądem Sądu Najwyższego. W związku z tym należy przypomnieć, że skargi kasacyjnej

nie można opierać na podstawach sprzecznych z wykładnią prawa dokonaną w tej sprawie przez Sąd Najwyższy (art. 398²⁰ k.p.c.).

Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona gdyż wskazane w niej przepisy nie zostały naruszone w sposób kwalifikowany. Zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. jest niedopuszczalny. Dokonana przez Sąd Apelacyjny wykładnia umowy stron nie budzi większych zastrzeżeń.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).